

Nøkur fá orð um eina bygd

Hin 20. september í ár var undirritaði og ferðaðist í einari av bygðunum við Sundalagið, og orðindini vóru at vitja skyldfólk sum fylti ár.

Eitt tað fyrsta ein leggur til merkis, tá ein kemur ferðandi í hesa bygðina, er, báðar tær stóru áirnar; báðar komu tær fossandi oman úr teimum høgu homrunum, tætt omanfyri bógardarnar.

Men tá tær eru komnar so langt, eru tær longu fullvaksnar; tí tær eiga sín uppruna nógv, nógv longur uppi.

Onkurstaðir uppi undir tí hoga »Tindinum«, ið stendur á varðhaldi uppi yvir bygðini, hava tær sínar duldu rotur og ótómmandi keldur. Og tær hava grívdar sær djúpa rás, hetta er nú einki lagi, tí í ótaldrar öldir, ivaleyst í miljónur av árum, hava tær runnið har.

Kanska hava áirnar runnið har heilt síðan landið á fyrsta sinni kom úr havi, og alini drógu um rustirnar; sostatt eru tær tvíburðar og javngamlar; foddar í fyrdini, tá regnið kom skolandi oman brekkurnar.

Báðar enda tær sum systar; tær eru í vikini, í einum breiðum ósa.

Um hesar báðar áirnar, serliga aðra, kundi verið almikið at sagt; men tað má stóðga til eina aðra ferð.

Í árunum, og í tí breiða ósanum vóru sil, bæði stór og smá. Í vikini er stórur og breiður sandur, og búrur er vakur og slættur sum gólv. Eisini eru har nakrir merkiligir heggjar og mangt, mangt annað áhugavert. Stutt sagt, fyri ein smádrong, ið traðka hevði sínar barnaskógvar í eini litlari útoyggj, var hetta ein ævintýrheimur, her var alt hann kundi ynskja sær, og á hesum bletti, við hetta deyðakyrta sund, kom eg sum smádrongur at uppliva nakrar av mínum bestu lötum.

Fyri um fyrati árum síðan var bygðin litil, í dag er hon góðan mun stórri, har hon liggur so væl kröva, undir teimum yvirvaknu fjøllum ið randa hana, og við tí hábærsliga »Tindinum« á varðhaldi.

Vit vita við vissu, at bygðin er ein av landsins elstu, tí longu í hovdingatíðini, í fornöld, var vikin bygð. Eisini hava her búið framurskarandi og kendir menn, og kanska var tað her »Grímur Kamban djúpt sitt spjót í vøllin festi«, sum skaldið tekur til.

MÆR tykir at henda bygðin, ein meðal føroysk bygd í dag, sera væl avmyndar tann ómetaliga framburð sum hendur er her á landi tey seinastu fyrati árin.

Sjálvandi er tað mesta av hesum avrikið aftaná 1948, tá vit føroyingar rættiliga settu fótin undir egið borð; hetta eri eg og flestir mínir landsmenn fullkomiliga sannførdir um fyrilangt síðan, og henda bygðin er eitt fullgott prógv í so máta. Fyrst øll tey prýðiliga nýggju sethúsin, heilar lónir, so snottlig og væl umsitin, við miðstöðuhita, ravmagni í hvørjari

holu, og øllum teimum mongu hentleikum ið har av standast, tey bera prógv um at har býr vala fólk.

Har er komin góð og hóskaandi atlogubryggja, gáttin ímóti havinum er gjord rúmari. Eisini hava teir fingið nýggjan skúla.

Og so tað ið telur allarmest, sjálv livæðrin, hin breiði akvegurin um Leiti. Hesin vegur ger at dugnaligir menn í dag kunnu leita sær í vinnu næstan hvar tað skal vera, og álíkavel hava fótin fastan, eitt ómetaligt framstíg.

Alt hetta er okkum í dag so sjálvsagt, at vit als ikki longur undrast, einki um at tala.

Men allar hesar ábøtur á nærum øllum økjum komu fáir, ovfáir av teimum at uppliva, sum fyrir um fyrati árum síðan mannadag bygðina; teir hvíla nú undir grønum flag.

Ofra fyrr sat eg og lýddi á tá hesir greiddu frá um eitt og annað. Mangan snúði tað seg um hettisligar neyðsynjarferðir, eftir teimum kavataktu og glerstoyttu fjøllum, og so ikki at gloyma allar útróðrarferðirnar, allar teir longu og tungu andróðrarnar.

Langan høvdu teir teinin til havs, út á streymasjógv, og langt róðu teir, suður undir Skúvoyinna var ikki óvanligt.

Men teir bygðamennir vóru víðakendir — ja landskendir; teir vóru foddir við ár í hond, í orðsins rétta týðningi. Hetta er sjálvandi alt fyrilangt síðani søga. Kanska gerst høvi at venda aftur til tað eina aðru ferð.

Men bygðin, hendan, hevur ikki bara kent ljósar og lettar dagar, minni enn so tíværr, hon hevur sum fleiri aðrar verið fyri mongum skelki. Hetta prógvur tann minnisvarðin, sum stendur miðskeiðis í bygðini, omanfyri kirkjuna á sjónligum stað og væl umsitin.

Tí eingin av okkara bygðum hevur í søguligari tíð verið fyri verri missum og daprari ófrættum enn hendan, ið hevði so lítið at lata av.

Men hvussu meinir enn missinir vóru, og hvussu vátt tað enn lá bygðini undir fótum, altíð menti hon seg tó aftur, óbyggilig eins og livið sjávt.

Mær renna tí í hesum við-

Framleiðsluvækstur

Sovjettiska idnaðarframleiðslan var teir fyrstu 7 mánaðarnar av árinum 8,3 pst. hægri enn sama tíðarskeiðið í fjør.

Væksturin hevur verið serliga stórur í framleiðsluni av olju, gassi, koli, stoypijarni stáli, plastvørum, turbinum, instrumentum, elektronroknaskinum, kjöti, fiski, silki og innbúgv. Framleiðsluetlanir eru hildnar við góðum avlopi bæði hvat øllum Sovjettsamveldinum víðvikur og í teimum einstøku 15 sovjetrepublikkunum; av teimum hava Kirgisía, Turkmenía og Armenia havt størstu framgongd.

fangi í hug orðini hjá Hans Dalsgaard, har hann millum annað tekur soleiðis til:

*Balast børn í túnum,
telgja skip úr sjónum.
Neglir borð og nikkir
byggir bátasmíður,
sigla ungir aftur
oyðist bygðin ikki.*

HETTA var nú bara eitt lítið ítriv, eitt evarska lítið brot úr

bygdarinnar meiri enn túsund ára longu søgu.

Skuldi ein ut í æsir lýst tað, sum fram er farið bara síðan 1948 og til dagin í dag, bygðini, fólkinum og øllum landinum til bata, tá hevði tað ikki rúmost í einum, ei heldur í tveimum SOSIALUM, minni enn so.

Til seinast bara hetta: heilsa verið tú, eyðnan fylgi tær, bygðin norðan fyri Leiti, undir tí hoga »Tindinum«, har ætt mín eigur sær so mong spor.

Ó. N.

Tíðindi av Suðurpólinum

Mennir í Fimtanda sovjetsku rannsóknarferðini í Antarktis havast at mongum forvitnisligum. Formaður er Vladislav Gerbovitj.

Nú eru møguleikarnir fyri at fáa praktiskt gagn av veður-sputnikunum vaksni. Veður-støðirnar í Antarktis liggja spjaddar — 1000 kilometrar og meira eru innillum teirra. Áður var trupult hjá meteorologunum í heilum at fylgja at-mosferisku broytingunum. Nú fáa observatoriið »Mirnyj« og stöðin »Molodjesnaja« um somu tíð upplýsingar frá veður-sputnikunum.

Í mei í fjør fóru teir at gera atmosferiskar kanningar í Antarktis við meteorologiskum raketum. Tilkar raketir verða nú regluliga uppsendar frá »Molodjesnaja«-stöðini. Stórur partur av upplýsingunum verður sendur til meteorologisku miðstöðina í Sovjet-samveldinum, til útlandskar og

til skip í Suðurishavinum, har umframt hvalabátar eisini fiskiskip við kanningaruppgávum arbeiða.

Á Fimtanda rannsóknarferðini hava teir avmerkt leiðina millum stöðina »Vostok« og »Mirnyj«-observatoriið — 1410 kilometrar. Hetta varð gjørt við traktor-sleðum. Merkesteyrarnir lætta um kanningararnar av spurningum í samband við kavanøgdirnar inni á Antarktis-meginlandinum, eisini kunnu teir vera »varðar« hjá rannsóknarmonnum, ið seinni koma tann vegin.

Stöðin »Vostok« stendur á kuldapóli Jarðar, í 3500 metra hædd. Undir stöðini er isurin ógviliga tjúkkur. Her er einki lagaligt at liva. Tað stutta summarið í januar og februar, tá kuldin vanliga ikki fer niður um 45 stig, hava teir fært boritorn, spæl, termoborir og aðra útgerð til stöðina. Beint nú fáast teir við at

HJARTALIGA takki eg tykkum, sum mintust meg tann 13. oktober.

Vinarlig heilsan.

William Smith.

FØÐINGARDAGAR

Hans J. Ellingsgaard, trúboðari, Eiði, 65 ár.

Fríggjadagin verður frú Bina Simonsen, Klaksvík, 70 ár.

EVANGELIHCÚSÍÐ, Tróndarg. 36

Hóskvöldið evangeliskur fundur kl. 20.00.

kanna isprovar, ið eru tiknir úr lindum djúpt niðri. Her er trupult at arbeiða — súrevenið í luftini er lítið, og termometrið visir nú 70 stig.

Sovjetsku pólvisindamennir arbeiða í góðum fakligum og persónligum sambandi við útlandsku starvsbrøður sínar.

(APN)

TOSEIÐ VIÐ OKKUM ELLA INNLEGGJARAN UM **Shell** OLJUFYR OG TERMO KETLAR

Combinet

Compact

Compleat

KVIK

TELF. 1112 TÓRSHAVN

Shell ger munin